

Орешков и Христо Николов Патрев, получили по-късно ореол на народни герои и мъченици.²¹ Според Христо Милев тези четници и вероятно неколцина около тях настояват четата да се прехвърли в Средна гора. Независимо че това предложение остава без последствие, Агликин твърди, че на 16-и юли /ст. ст./ в местността "Копачите" Хаджи Димитър му нарежда да отиде в Казанлък при Костадин Ваклидов, агент на Българския революционен комитет, за да се споразумее с него за прехвърлянето на четата.²²

И ето, колкото и годините да минават, все по-осезателно разбираме, че ако митрополит Методий Кусев не е дошъл в Стара Загора и не е спомогнал за обогатяването на домашните извори, нямаше да знаем за Казанлъшката организация, която както и някои други има непрекъснат живот от 1853 до 1868 г., за да стане основа на комитета, основан от Васил Левски.

Така в летописа на Бузлуджанските тържества се вписва и въпросът за една несъстояла се среща между трима различни представители на националноосвободителното движение. Очевидната им зависимост, показана в историческата последователност на нещата, поражда размисли за разделното и трагичното, както и за величието на националния дух. Заедно с това се доказва необходимостта от преразглеждане на известните факти. Това означава също, че ведно със сведенията за всенародната почит към подвига на четата и високото обществено признание на начинанията на митрополит Методий Кусев, остава още един поток от документи все още недостатъчно проучен. Макар и създадени в следосвобожденската епоха, те са истински домашни извори, които могат да допренесат за по-пълното осветляване на дейците и събитията от края на 60-те години на XIX век.

1. Захари Стоянов. Четите в България. С., 1980, с. 97-230 /ползувано осмото издание - З. Стоянов. В. Левски, Четите в България, Христо Ботев/; Статиите публикувани от Филип Симидов в сп. Поборник - опълченец; Георги Димитров. Княжество България в историческо, географско и етнографско отношение. Пловдив, 1890, ч. II, с. 288-312; Христо Милев. Избиването на Хаджи Димитровата чета и черти от живота на въстаниците: Орешков и Патрев. Пловдив, 1886, с. 57.
2. Държавен архив /ДА/ - Стара Загора. Фонд /Ф/ 78 к., опис /оп./ 1, архивна единица /а. е./ 50, лист /л./ 24 /, циркулярно писмо; а.е. 51, л. 1 - 5. 3. Пак там, а.е. 51, л. 4. 4. Пак там, а.е. 62, л. 127.
5. Пак там, л. л. 22, 32, 34, 37 - 38, 54, 72, 75, 100, 101, 126. 6. Пак там, а.е. 268 /цялата преписка/ и по-специално л. 30-31 /цитирано по старата номерация - преди втората обработка на фонда. Засега този документ не се намери във фонда на Благотворителния комитет "Свети Йоан Милостивий" - Стара Загора/, л. 1 - 7 /за изсичане на горите от жителите на Шипка, Енина, Крън и назначаване на горски стражар на 24 август 1898 г./ 7. Христо Милев. Димитър Захралията е жив! - в. Свобода, 1897, бр. 2119 - 2121. 8. Д. Мишев. Църковен архив. 1924/25, кн. 1 и 2, с. 153 - 154. 9. В. Дунав, Русе, 1868, бр. 295. 10. ДА - Стара Загора, ф. 78 к., оп. 1, а.е. 51, л. 16. 11. Пак там, а.е. 50, л. л. 3 - 4, 5 - 8. 12. Под № 122 Димитър Агликин е включен и в списъка на Илия С. Бобчев. По кървавите дири. С., 1928, с. 114, 115. 13. ДА - Стара Загора. ф. 78 к., оп. 1, а.е. 51, л. 28 и сл. 14. Пак там, л. л. 29, 58. 15. Пак там, л. л. 32 - 35. 16. Пак там, л. л. 26, 27. 17. Пак там, л. 25. 18. Снимката е публикувана в: Четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа. Биографичен и библиографски справочник. С., 1991, с. 17. 19. В. Юнак, юли, август 1898 г. Вестникът помества кореспонденция, че на 18 юли 1898 г. Панайот Хитов и други идват при Крънската кория. На 19